

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců JUDr. Zuzany Šnejdrlové, Ph.D., a Mgr. Michala Rendy ve věci

žalobce: **Mgr. P. Š.**
bytem K. 428, V. L.
zastoupen advokátem JUDr. Josefem Sedláčkem
sídlem Starobranská 4, Šumperk

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2017, č. j. KUOK 44967/2017, ve věci
stavebního povolení

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

1. Městský úřad Šumperk, Odbor dopravy (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 7. 10. 2015, č. j. MUSP 91102/2015 povolil stavbu „Rozvoj termálních lázní Velké Losiny – parkoviště“ na pozemcích parc. č. X, X, X, X, X, X a X v k. ú. V. L. Stavební úřad vyznačil na rozhodnutí doložku právní moci dnem 24. 10. 2015.
2. Žalobce je vlastníkem rodinného domu č. p. X, stojícího na pozemku parc. č. X, a pozemku parc. č. X v k. ú. V. L., a byl účastníkem územního řízení o umístění předmětné stavby, přičemž jeho žaloba proti územnímu rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem zdejšího soudu ze dne 7. 6. 2016, č. j. 65 A 10/2015-197.
3. Dne 11. 11. 2015 se žalobce dostavil na stavební úřad a požadoval umožnění nahlédnutí do spisu sp. zn. 69574/2015DOP/JAVI, týkajícího se stavby „Rozvoj termálních lázní Velké Losiny – parkoviště“, a dále doručení rozhodnutí, jímž byla předmětná stavba povolena a jež bylo dle jeho vědomosti dne 10. 11. 2015 vydáno, aniž s ním bylo jednáno jako s účastníkem řízení. Současně žalobce uvedl, že si proti vydanému stavebnímu povolení podává odvolání. Uvedl, že okruh účastníků územního a stavebního řízení je z hlediska dotčených zájmů vlastníka sousední nemovitosti shodný, tudíž měl být za účastníka považován. Jeho dotčení vyplývá i z toho, že je jeho rodinný dům od stavby parkoviště vzdálen 40 m volným pohledem a umístění stavby je dokonce nad terénem pozemku.
4. Dne 13. 11. 2015 bylo stavebnímu úřadu doručeno písemné odvolání žalobce proti stavebnímu povolení. Usnesením ze dne 10. 12. 2015, č. j. MUSP 114634/2015, stavební úřad dle § 28 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“) rozhodl, že žalobce není účastníkem předmětného stavebního řízení, a dále podle § 38 odst. 5 s. ř. odepřel žalobci nahlédnutí do spisu. Odvolání žalobce proti usnesení stavebního úřadu žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 4. 2016, č. j. KUOK 33853/2016 zamítl. Zdejší soud však následně rozhodnutí žalovaného rozsudkem ze dne 27. 7. 2016, č. j. 65 A 48/2016-33 zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Zdejší soud dovodil, že žalovaný podstatným způsobem porušil ustanovení o řízení, přičemž toto porušení mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Soud vytkl především stavebnímu úřadu, že vydal procesní usnesení o účastenství v řízení dle § 28 odst. 1 s. ř. v době, kdy před stavebním úřadem již žádné řízení neprobíhalo, namísto toho, aby předložil žalobcovo odvolání, jakožto odvolání domněle opomenutého účastníka řízení, žalovanému, který by o něm rozhodl dle § 84 s. ř. a otázku účastenství by řešil jako předběžnou. Současně krajský soud uložil žalovanému povinnost dát žalobci možnost vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí.
5. Dne 24. 2. 2017 oznámil žalovaný pokračování v řízení a opatřil správní spis stavebního úřadu. Dne 15. 3. 2017 doručil žalobci oznámení o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí podle § 36 odst. 3 s. ř. ve lhůtě 20 dnů. Této možnosti žalobce využil dne 22. 3. 2017, kdy se dle protokolu prostudoval předložený správní spis stavebního úřadu i žalovaného, ofotil si část spisu. Dne 30. 3. 2017 bylo žalovanému doručeno vyjádření žalobce k dosavadnímu průběhu řízení, v němž brojil proti zpochybňování jeho postavení účastníka předmětného stavebního řízení, namítal nesprávný zužující výklad § 109 stavebního zákona, který byl dle jeho názoru již judikaturně překonán rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 3. 12. 2014, č. j. 30 A 67/2014-53, a dále poukázal na skutečnost, že byl s některými jím vznášenými námitkami v územním řízení odmítnut a odkázán na řízení stavební, do nějž však již následně nebyl vpuštěn. Dále v podání doručeném žalovanému dne 3. 4. 2017 uvedl, že i vlastní provádění stavby se jej přímo dotklo, a to tím, jakým způsobem byla stavba prováděna z hlediska zemních prací,

kdy došlo z hlediska výškových poměrů ke změně situace na místě samém (parkoviště je umístěno ve výšce přesahující I. NP), a dále byla stavba prováděna způsobem, jenž omezil možnost řádného užívání jeho nemovitostí z hlediska prachu a hluku.

6. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce jako nepřipustné dle § 92 odst. 1 s. ř. a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobci nepřísluší postavení účastníka stavebního řízení dle § 109 písm. e) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném od 1. 1. 2013 (dále jen „stavební zákon“).
7. Žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného. Namítal, že:
 - jeho námitky proti stavebnímu povolení mohly být toliko obecné, neboť mu bylo odepřeno nahlížet do spisu. Není proto s podklady seznámen tak, aby proti nim mohl brojit a navrhnout potřebné důkazy. Tvrzení žalovaného, že žalobce proti stavbě z hlediska hluku či prachu neprotestoval, je tedy mimo rámec daného řízení;
 - žalovaný se nezabýval námitkou, proč by měl být žalobce účastníkem stavebního řízení jakožto mezující vlastník sousední nemovitosti, tudíž je rozhodnutí nepřezkoumatelné;
 - není jasné, jak dospěl žalovaný k závěru, že doprava byla realizována z opačného směru, než je pozemek žalobce;
 - odkaz na judikaturní závěry nelze odmítnout tvrzením, že šlo o jiný případ, neboť každý případ je jiný. Pro žalovaného je závazné znění § 109 stavebního zákona, který se vlivem soudní praxe nezměnil (viz namítaný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové);
 - způsob, jakým se žalovaný vypořádal s jeho námitkami ohledně hlukové studie svědčí o nepochopení celé věci ze strany žalovaného, neboť žalobce obsah studie nezná z důvodu znemožnění nahlížení do spisu, proto mohl vycházet jen z obecných informací. Je-li tvrzeno, že žalobce není hlukem obtěžován a limity jsou splněny, není zřejmé, kdo tyto kontroloval;
 - parkoviště je v provozu a i přes technické opatření informační tabulí je parkoviště nedostatečné, takže auta zajiždějí k parkovišti, kde se následně otáčejí, kličkují a objíždějí jednotlivé uličky kolem parkoviště. Žalobce byl svědkem kolizních situací;
 - stavební úřad postupoval při určení okruhu účastníků mechanicky, aniž přihlédl k tomu, že jde o dopravní stavbu s výrazným vlivem na život všech sousedních vlastníků nemovitostí, nikoli jen sousedů mezujících. Jako účastník řízení by žalobce vznesl rovněž námitku světelného smogu a způsobu provedení stavby, kdy došlo k vybudování jednolitě asfaltové plochy bez zeleně, členění a přístupových chodníků;
 - vady plné moci stavebníka byly bagatelizovány, přitom vada plné moci způsobuje, že všechna rozhodnutí nejsou v právní moci.
8. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Opětovně vyložil § 109 písm. e) stavebního zákona a zdůraznil, že dotčení stavbou jako takovou, její samotnou existencí, resp. změnou poměrů v lokalitě vyvolanou zamýšlenou stavbou, je řešeno v územním řízení, kde mají být všechny námitky vůči dotčení podstaty, obsahu či výkonu vlastnického práva imisemi vypořádány. Podmínky plynoucí z územního rozhodnutí již nelze ve stavebním řízení měnit, přičemž dokladem o tomto splnění je pro speciální stavební úřad souhlas obecného

stavebního úřadu dle § 15 odst. 2 stavebního zákona, jenž byl v posuzované věci udělen. Dále odkázal na žalobou napadené rozhodnutí, kde se s námitkami žalobce vypořádal.

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Krajský soud rozhodoval o věci samé bez jednání, neboť oba účastníci s tímto postupem souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
10. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že se zabýval námitkami uplatněnými žalobcem při žádosti o nahlížení do spisu dne 11. 11. 2015, v odvolání ze dne 12. 11. 2015, v odvolání ze dne 28. 12. 2015, jakož i skutečnosti uvedené ve vyjádřeních doručených dne 30. 3. a 3. 4. 2017. Poznamenal, že mu není zřejmé, jaké důvody vedly obecný stavební úřad k přiznání postavení účastníka územního řízení, neboť takové odůvodnění v rozhodnutí chybí. Ve vztahu k vymezení účastenství ve stavebním řízení zdůraznil novelizované znění § 109 písm. e) stavebního zákona, dotčené zákonem č. 350/2012 Sb., podle něhož jsou účastníky stavebního řízení pouze sousedé dotčení prováděním stavby, nikoli stavbou samotnou. K takovému dotčení však dle žalovaného v případě žalobce evidentně nedochází. Ve vztahu k námitce omezení řádného užívání nemovitosti žalobce z hlediska prachu a hluku odkázal žalovaný na Zásady organizace výstavby, obsažené v části E schválené projektové dokumentace, kde jsou obsáhle popsána opatření k ochraně životního prostředí, bezpečnosti a k ochraně veřejného zdraví, neboť stavba se nachází v ochranném pásmu přírodních lázeňských zdrojů I. stupně. Dále uvedl, že stavebnímu úřadu nebyla předložena žádná stížnost na provádění stavby, resp. porušení podmínek projektové dokumentace. Žalobcova tvrzení označil za subjektivní a nepodložená přezkoumatelným potvrzením jeho argumentů např. podnětem nebo stížností k příslušným úřadům. Dále uvedl, že dům žalobce je od stavby vzdálen cca 40 m vzdušnou čarou, což je vzdálenost sama o sobě dostatečná k tomu, aby žalobce na právech dotčen nebyl, obzvláště byla-li dopravní obsluha stavby realizována z opačného (jižního) směru než je pozemek žalobce. Vymezení okruhu účastníků územního řízení dle § 85 odst. 2 písm. b) a § 109 písm. e) stavebního zákona není totožné, neboť speciálním stavebním úřadem byl povolován pouze stavební objekt dopravních staveb, zatímco obecným stavebním úřadem byla umísťována stavba jako celek. Judikатурní odkazy žalobce žalovaný odmítl s tím, že se jedná o judikaturu vykládající ještě starý stavební zákon, který vymezoval okruh účastníků odlišně. Namítaný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové dle žalovaného vycházel z odlišných skutkových okolností a je závazný jen pro předmětnou věc, nadto nebyl přezkoumán Nejvyšším správním soudem. Dále žalovaný přezkoumal postup stavebního úřadu a podklady k vydání předmětného stavebního povolení. K odkazu žalobce na vypořádání jeho námitek vznesených v územním řízení na řízení stavební (hluková studie) žalovaný uvedl, že přípustné námitky žalobce a podmínky dotčených orgánů z územního řízení byly zapracovány do dokumentace pro řízení stavební, přičemž tato dokumentace byla následně předložena dotčeným orgánům k posouzení, kteří udělili svá souhlasná stanoviska. Námitka týkající se hlukové studie byla zapracována v podmínce 5 územního rozhodnutí a její plnění je oprávněn posoudit dotčený orgán, tj. Krajská hygienická stanice před vydáním kolaudačního souhlasu dopravní části stavby. Dále se žalovaný podrobně věnoval námitkám týkajícím se hlukové studie RNDr. K. z roku 2012, která posuzovala jak variantu hluku spojeného s provozem parkoviště, tak variantu hluku z stavební činnosti při výstavbě parkoviště. Zdůraznil přitom, že oproti ve studii počítanému rovnoměrnému dopravnímu zatížení z obou směrů,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

došlo na žádost obce k nasměrování dopravy dopravním značením ze směru od jihu, tj. ve prospěch žalobce. Dále ocitoval sdělení zpracovatelky hlukové studie k námitkám žalobce vzneseným v územním řízení. Dle výsledku hlukové studie nebudou hlukové limity v lokalitě překročeny, tudíž není nutné činit žádná technická opatření k jejich naplnění. Dále se žalovaný vyjádřil také k námitce dotčení ostatních vlastníků rodinných domů ve vzdálenosti do 50 m, k námitce neoprávněného upuštění od ohledání na místě, jakož i k námitce nevedení řízení postupem dle § 144 s. ř. Závěrem se žalovaný vyjádřil k vadám plné moci, udělené stavebníkem zmocněnci F. P., a absenci zjištěné vady na zákonnost rozhodnutí.

11. Krajský soud předně uvádí, že s ohledem na skutečnost, že žalovaný postupoval zcela v souladu s právním názorem vysloveným v kasačním rozsudku ze dne 27. 7. 2016, č. j. 65 A 48/2016-33, a před vydáním rozhodnutí umožnil žalobci nahlédnout do správního spisu, a to jak spisu stavebního úřadu, tak spisu vlastního, čehož žalobce využil (viz odst. 5), je lichá námitka žalobce, že nemohl vznést proti provádění stavby konkrétnější námitky, neboť mu způsob provádění stavby nebyl znám. Nejpozději po nahlédnutí do správního spisu mohl žalobce své obecné námitky dotčení stavbou z hlediska hluku a prachu konkretizovat, což však neučinil. Obecná námitka dotčení stavbou z hlediska hluku a prachu tak zůstala nenaplněna jakýmkoli relevantními tvrzeními, a tudíž nezbylo žalovanému, než se s ní vypořádat rovněž obecně.
12. Právní úprava účastníků stavebního řízení (§ 109 stavebního zákona) je ve vztahu k obecné procesní úpravě účastníků správního řízení (§ 27 s. ř.) speciální, což potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 6. 2011, č. j. 1 As 6/2011 - 347 (dostupném na webových stránkách Nejvyššího správního soudu, stejně jako jakákoliv další rozhodnutí Nejvyššího správního soudu uvedená v tomto rozsudku).
13. Vymezení okruhu účastníků stavebního řízení je svěřeno stavebnímu úřadu. Ten po dojití návrhu stavebníka na vydání stavebního povolení uváží, který z vlastníků sousedních nemovitostí by mohl být s ohledem na parametry stavby a způsob jejího provádění tímto prováděním na svém vlastnickém právu k nemovitosti přímo dotčen. Díky znalosti předložené projektové dokumentace ke stavebnímu řízení a znalosti místních poměrů (terénu, vzdálenosti jednotlivých staveb, množství přirozených bariér oddělujících staveniště od okolí, dopravní situace) tak stavební úřad provede interpretaci neurčitého právního pojmu *příímého dotčení prováděním stavby* a naplní jej konkrétním obsahem. Vymezí tedy, které subjekty by mohly být reálně na svých vlastnických právech prováděním stavby dotčeny a tyto za účastníky řízení pojme. Přihlásí-li se do řízení určitý subjekt s tvrzením, že jeho vlastnické právo k nemovitosti bude prováděním stavby dotčeno, stavební úřad jej buď za účastníka řízení pojme a umožní mu v rozsahu § 114 odst. 1 stavebního zákona vznášet námitky, nebo mu postavení účastníka odepře. V obou případech vydá o účastenství takové osoby usnesení dle § 28 odst. 1 s. ř. Pokud se osoba, která o sobě tvrdí, že je účastníkem řízení, dozví o řízení teprve poté, kdy bylo stavebním úřadem stavební povolení vydáno, má možnost proti němu brojit ve lhůtách a za podmínek stanovených § 84 odst. 1 s. ř. odvoláním opomenutého účastníka. Pak o otázce účastenství jako otázce předběžné rozhodne odvolací správní orgán v rámci hodnocení přípustnosti odvolání.
14. Právě tak tomu bylo v posuzované věci. Stavební úřad vycházející z parametrů stavby a v dokumentaci popsáném způsobu provádění usoudil, že žalobce s ohledem na vzdálenost jeho domu od staveniště (40 m vzdušnou čarou) nemůže být výstavbou předmětného

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

parkoviště dotčen na svém vlastnickém právu dotčen způsobem, jenž by zakládal jeho účastenství ve stavebním řízení. Zřetelně přitom zohlednil i skutečnost, že již námitky žalobce proti umístění této stavby nebyly shledány v územním řízení důvodnými, a že se tedy prokázalo, že umístěním stavby nebude žalobce dotčen způsobem, který by její realizaci bránil. Proto s žalobcem jako s účastníkem řízení nejednal. Tento postup považuje krajský soud za zcela zákonný. Upozornil-li pak žalovaný v napadeném rozhodnutí na skutečnost, že žalobce v průběhu provádění stavby nevznese žádnou stížnost ani podnět ke stavebnímu úřadu ani k orgánu ochrany veřejného zdraví, je tato poznámka zcela logická. Žalovaný jí poukázal na předpoklad, že žalobce by nepochybně stížnost či podnět k příslušným orgánům vznesl, pokud by imise pocházející ze staveniště považoval za nepřiměřené. K tomu, aby vlastník nemovitosti zjistil, že jej výstavba na blízkém pozemku obtěžuje hlukem či prachem, nepotřebuje znát parametry hlukové studie zpracované v územním řízení, nýbrž si zcela vystačí s vlastním posouzením situace v místě, popř. mu nic nebrání pořízení měření hluku na vlastní náklady, jímž by mohl následně argumentovat. Nic z toho však žalobce neučinil a omezil se jen na obecné tvrzení o dotčení z hlediska hluku a prachu.

15. Mezi žalobcem a správními orgány obou stupňů panuje zásadní spor o výklad § 109 písm. e) stavebního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2013.
16. Podle § 109 písm. e) stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2017 *účastníkem stavebního řízení je pouze vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno.*
17. Krajský soud předně uvádí, že z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný vycházel z premisy, že žalobce splňuje první z předpokladů pro přiznání účastenství ve stavebním řízení, a sice existenci vlastnického práva k sousednímu pozemku. Žalovaný ovšem neshledal naplnění druhého předpokladu, tedy existenci přímého dotčení jeho práva prováděním stavby. Žalovaný tedy neupřel žalobci postavení účastníka řízení s argumentem, že by žalobce neměl se stavebními pozemky společnou hranici („nemezující“ soused), nýbrž zřetelně vycházel při vymezení pojmu sousední pozemek z nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 19/99 ze dne 22. 3. 2000, kterým bylo zrušeno ustanovení § 139 písm. c) zákona č. 50/1976 Sb. Argumentace vzdáleností pozemku žalobce od stavby byla součástí posouzení přímého dotčení.
18. Žalobce dále zastává názor, že má být § 109 písm. e) stavebního zákona vykládán v zásadě shodně jako jeho znění před novelou, provedenou zákonem č. 350/2012 Sb.: *Účastníkem stavebního řízení je vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo navrhovanou stavbou přímo dotčeno.* Žalovaný naopak přísně odděluje předmět a okruh účastníků územního a stavebního řízení, poukazuje na odlišné znění § 85 a § 109 stavebního zákona a akcentuje rozlišení pojmu přímé dotčení prováděním stavby, užívaného stavebním zákonem ve znění relevantním pro rozhodování v posuzované věci, a přímé dotčení navrhovanou stavbou, užívané stavebním zákonem do 31. 12. 2012.
19. Krajský soud se ztotožňuje s interpretací zákona, kterou podrobně učinil v napadeném rozhodnutí žalovaný. Stejný závěr již v minulosti zaujal ve věci sp. zn. 65 A 20/2014. Krajský soud má za to, že změna v textu § 109 písm. e) stavebního zákona, provedená zákonem č. 350/2012 Sb., není pouze změna formulační, bez vlivu na obsah a dosavadní výklad použitých pojmů. Účastníkem řízení o povolení stavby je dle § 109 písm. e) stavebního zákona z řad vlastníků sousedních nemovitostí pouze ten, kdo je přímo dotčen

na svém vlastnickém právu prováděním, nikoli umístěním či provozem stavby. Umístění stavby při zohlednění jejího účelu (tj. i provoz stavby) jsou totiž otázky, které jsou řešeny v řízení o umístění stavby dle § 84 a násl. stavebního zákona, přičemž stavební zákon v § 114 odst. 2 zakazuje uplatňování námitek, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, v řízení stavebním. Přímým dotčením osob, jež by mohly být účastníky stavebního řízení, mohou být proto jen důsledky samotného provádění stavby, tj. stavební činnosti v úzkém smyslu (výstavby), kdy většinou půjde o tzv. imise, tak ale dle názoru krajského soudu i technické řešení stavby a vůbec všechny účinky, které vyplynou nově z projektové dokumentace dokládané stavebníkem k žádosti o vydání stavebního povolení stran např. plánovaného stavebního materiálu či technologií, jež mají být k realizaci stavby využity.

20. Tomuto názoru zcela přitakává i odborná literatura. V komentáři ASPI (S. Malý: Stavební zákon, Komentář) uvádí: „V této kategorii jsou účastníky stavebního řízení tak jako dosud všichni „přímo dotčení“ sousedé [k pojmu „soused“ viz komentář k § 85 odst. 2 písm. b) zákona], tj. vlastníci „přímo dotčených“ sousedních pozemků nebo staveb na těchto pozemcích. Pokud jde o možné formy dotčení sousedů v tomto případě, nemůže již jít o žádný důsledek vlivu „parametrů“ stavby, o kterých buď bylo rozhodnuto, nebo alespoň mohlo být rozhodnuto již v územním řízení (viz § 114 odst. 2 zákona a komentář k tomuto ustanovení). Nová právní úprava s účinností od 1. 1. 2013 totiž nahrazuje dosavadní formulaci „může-li být - právo navrhovanou stavbou přímo dotčeno“ formulací „může-li být - právo prováděním stavby přímo dotčeno“, což je nepochybně přesnější vyjádření, neboť z něj zcela jednoznačně vyplývá, že přímým dotčením v případě osob, které mají být účastníky řízení, mohou být jen důsledky samotného provádění stavby, tj. konkrétně například hluk, prach, zápach způsobený stavební činností na sousedním pozemku nebo stavbě, dále například vibrace a otřesy, které mohou vyvolávat stavební mechanismy při provádění stavebních prací na staveništi a v jeho okolí apod. a kterými mohou být sousední pozemky a stavby nepochybně v konkrétních případech přímo dotčeny.“
21. Rovněž důvodová zpráva k zákonu č. 350/2012 Sb. zdůrazňuje, že účastenství ve stavebním řízení je nutno posoudit vzhledem k předmětu řízení, jímž by vlastníci sousedních pozemků neměli být dotčeni. Zdůrazňuje přitom, že umístění stavby a účel, k němuž má stavba sloužit, jsou předmětem řízení územního.
22. Z uvedeného důvodu se ztotožňuje krajský soud rovněž s závěrem žalovaného o nepoužitelnosti judikatury, jíž se žalobce dovolával a která reflektovala starou právní úpravu, popř. dokonce úpravu zákona č. 50/1976 Sb. Se zobecňujícími závěry, vyslovenými Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 3. 12. 2014, č. j. 30 A 67/2014-53, se zdejší soud neztotožňuje. V podrobnostech k rozboru judikatury odkazuje krajský soud na st. 6 napadeného rozhodnutí.
23. Krajský soud zastává názor, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí dostatečně osvětlil, proč žalobce nesplňuje podmínku účastenství v ve stavebním řízení, a to přímé dotčení jeho vlastnického práva k nemovitosti prováděním stavby. V odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou veškeré úvahy žalovaného konkrétně, přehledně a přezkoumatelně uvedeny.
24. K námitce vůči hlukové studii krajský soud uvádí, že tato byla součástí spisu, který byl žalobci zpřístupněn, přesto žádné konkrétní námitky o nedodržení hlukových limitů ve studii uvedených nevznsl. Žalovaný proto neměl s čím závěry hlukové studie

konfrontovat. Námitka neznalosti obsahu studie je ostatně lichá, neboť proti hlukové studii, jež byla opatřena v posuzované věci již pro účely zjišťovacího řízení podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, žalobce brojil již v žalobě proti územnímu rozhodnutí, tudíž její obsah znal. Žalovaný se přesto s obecnými námitkami žalobce na str. 8 a 9 napadeného rozhodnutí podrobně vypořádal. Krajský soud poukazuje zejména na skutečnost, že povinnost uložená stavebníkovi Krajskou hygienickou stanicí Olomouckého kraje ve stanovisku ze dne 20. 2. 2013 byla převzata do výroku II. bodu 5 územního rozhodnutí, přičemž ze souhlasu obecného stavebního úřadu s povolením stavby dle § 15 odst. 2 stavebního zákona, který má povahu závazného stanoviska, je zřejmé, že tato podmínka v rozsahu, který se týkal stavebního řízení (nikoli v rozsahu, který směřoval až do kolaudace), byla dodržena. V bodě 10.1 části E stavební dokumentace jsou hlukové limity a další opatření k omezení hluchnosti na stavbě uvedeny a žalobce netvrdí, že by nebyly dodrženy a že by toto nedodržení mělo přímý vliv na výkon jeho vlastnického práva k nemovitostem.

25. Ve vztahu k tvrzení žalovaného, že po dobu stavby byla dopravním značením staveništní doprava naváděna na trasu z opačného směru, skutečně nenalezl krajský soud žádný podklad, avšak žalobce toto tvrzení nijak nerozporoval. Tvrzení žalobce o manévrech řidičů přijíždějících k parkovišti po jeho uvedení do provozu rovněž nemůže nijak osvědčit existenci jeho přímého dotčení výstavbou. Námitka absence řádné plné moci stavebníka by příslušela toliko účastníku řízení, jímž však žalobce není, tudíž žalovaný nebyl povinen se touto námitkou žalobce zabývat. Pouze pro úplnost krajský soud dodává, že tato vytýkaná vada by se však stěží mohl jakkoli dotknout práv žalobce.
26. Jelikož soud neshledal žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 14. listopadu 2018

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu